

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8CoE/274/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4115212963
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Novotný
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4115212963.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v exekučnej veci v prospech oprávneného: BENCONT INVESTMENTS, s.r.o., so sídlom Bratislava, Vajnorská 100/A, IČO: 36 432 105, zastúpený: JUDr. Veronika Kubriková, PhD., advokátka so sídlom Martinčekova 13, Bratislava, proti povinnej: P. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. O. XXX, o vymoženie sumy 1.831,67 Eur s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Nitra č.k. 25Er/506/2015-21 zo dňa 19. júna 2015, takto jednohlasne

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Nitra ako súd prvého stupňa napadnutým uznesením zamietol žiadosť súdneho exekútora JUDr. Erika Tótha, so sídlom exekútorského úradu Piaristická 2, Nitra, o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 41 ods. 2 písm. d), § 243d ods. 1, 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len "Exekučný poriadok"), § 45 ods. 1, 2, 3 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (v znení účinnom do 31.12.2014), § 25 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 1 ods. 1, § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, § 3 ods. 1, § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2, § 879j Občianskeho zákonníka, čl. 3 ods. 1, 2, čl. 6 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. V odôvodnení rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že oprávnený žiadal súdneho exekútora JUDr. Erika Tótha o vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - rozhodcovský rozsudok sp. zn. II/2014-5003, vydaný Stálym rozhodcovským súdom Slovenskej bankovej asociácie. Súdny exekútor doručil súdu spolu s návrhom na vykonanie exekúcie predmetný rozhodcovský rozsudok, zmluvu o bežnom účte a poskytovaní služieb flexiúčtu zo dňa 17.07.2007 spolu s obchodnými podmienkami, ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy. Pri ich preskúmaní súd zistil, že exekučný titul sa vzťahuje na spotrebiteľský právny vzťah a jeho účastníci uvedení aj v exekučnom titule sú tzv. veriteľ - oprávnený a spotrebiteľ - dlžník - povinná a preto sa používajú právne normy spotrebiteľského práva. Právomoc rozhodcu na rozhodovanie sporu bola daná rozhodcovskou doložkou upravenou v rámci obchodných podmienok, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy, a to čl. 11 - Prechodné a záverečné ustanovenia, bod 11.5, v znení „Podľa tejto doložky sa zmluvné strany dohodli, že v akomkoľvek spore, o akomkoľvek nároku alebo rozpore zo Zmluvy alebo v súvislosti s ňou (vrátane všetkých otázok týkajúcich sa jej existencie, platnosti alebo ukončenia) bude rozhodovať Rozhodcovský súd pri Asociácii bánk Slovenskej republiky podľa jeho rozhodcovských pravidiel, ktoré sa na základe tohto odkazu stávajú súčasťou Zmluvy.“ Súd považoval rozhodcovskú doložku za neprijateľnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Táto doložka spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, tým že znemožňuje spotrebiteľovi zvoliť si spôsob riešenia prípadného sporu a ponecháva ho výlučne na vôli dodávateľa. Rozhodcovskú doložkou si spotrebiteľ osobitne nevyjednal. Doložka bola v zmluve a obchodných

podmienkach formulovaná tak, že splynula s ostatnými štandardnými podmienkami. Rozhodcovská doložka núti spotrebiteľa sa podrobiť výlučne rozhodcovskému konaniu. Podpis na zmluve, podľa súdu nebolo možné považovať zároveň aj za prejav súhlasu s rozhodcovskou doložkou, na jej platnosť je nevyhnutné jej individuálne dojednanie a individuálny prejav vôle účastníkov zmluvného vzťahu podpisom, ktorý v tomto prípade nebol dodržaný. Uvedené skutočnosti bránia tomu, aby rozhodcovský rozsudok mohol byť relevantným exekučným titulom na udelenie poverenia pre exekútora. Preto súd prvého stupňa zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie oprávnený, domáhajúc sa ním jeho zmeny a vyhovenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, prípadne jeho zrušenia a vrátenia vecí súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že súd prvého stupňa prekročil zákonné limity pre skúmanie žiadosti o vydanie poverenia tým, že skúmal aj iné listiny ako pripúšťa výslovné znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Mal za to, že súd prvého stupňa bol oprávnený skúmať a vykonať ako dôkazy výlučne žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Zdôraznil, že prekročením zákonných limitov pre skúmanie exekučného titulu § 45 ods. 1 a 2 Zákona o rozhodcovskom konaní a prekážky rozsúdenej veci a skúmaním rozhodcovskej doložky, súd prvého stupňa dospel k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci samej. Exekučný súd bol oprávnený skúmať rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul len v zákonom určených medziach, pričom o platnosti rozhodcovskej doložky rozhodoval rozhodcovský súd, a preto prekážka rozsúdenej veci bráni tomu, aby bola opätovne posúdená. Namietal ďalej, že súd svojim konaním nerešpektoval ust. § 35, § 40 a nasl. zákona č. 244/2002 Z. z. a na podporu svojich tvrdení poukázal na nálezy Ústavného súdu II. ÚS 499/2012 a PL. ÚS 21/08. Zdôraznil, že v zmysle ustanovenia čl. VIII. bodu 3 Všeobecných obchodných podmienok, VÚB, a. s. postupovala v súlade s § 93b zákona o bankách, ktorý jej ukladá povinnosť ponúknuť klientovi návrh rozhodcovskej doložky s tým, že v predmetnom bode je klientovi daná možnosť neprijať túto zákonom stanovenú ponuku, pričom klient rozhodcovskú doložku neodmietol. Tiež uviedol, že súd prvého stupňa nesprávne aplikoval ust. § 53 ods. 4 OZ, porušil § 153 ods. 1 OSP a nijako sa nevysporiadal s odlišným právnym názorom, ktorý majú iné súdy toho istého stupňa alebo samotný exekučný súd. V súvislosti s aplikáciou sekundárneho práva EÚ a judikatúry Súdneho dvora EÚ sa vyjadril, že záver o neplatnosti rozhodcovskej doložky nemožno oprieť o smernicu č. 93/13/EHS, keďže ide výlučne o akt sekundárnej povahy a jeho priamy normatívny význam pre výklad národného zákona je výlučne indikatívny, nie interpretačný. V súvislosti s neprijateľnosťou rozhodcovskej doložky taktiež nie je možné brať do úvahy judikatúru Súdneho dvora EÚ, keďže sa podľa oprávneného vzťahuje na rozhodcovské doložky všeobecne, alebo rozhodcovské doložky v spotrebiteľských zmluvách, nie však voči jednotlivcom - a teda ani voči účastníkom tohto konania. Za porušenie právnej istoty a legitímnych očakávaní označil skutočnosť, keď exekučné súdy v skutkovo a právne obdobných veciach poverenia vydávajú aj zamietajú. Záverom uviedol, že súdy svojim konaním neprimerane zvýhodňujú povinného v exekučnom konaní, a to len na základe postavenia spotrebiteľa. V tomto smere argumentoval dôvodmi uvedenými v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 23/2013. Uzavrel, že exekučný súd mu svojim postupom znemožnil uplatniť svoje právo priznané exekučným titulom, ktorého účinky sa v zásade zhodujú s účinkami právoplatného rozsudku.

Súdny exekútor ani povinná sa k odvolaniu oprávneného písomne nevyjadrili.

Napadnuté uznesenie vydal vyšší súdny úradník. Zákonný sudca sa vyjadril, že nemieni odvolaniu oprávneného vyhovieť.

Krajský súd v Nitre, ako odvolací súd (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa, ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal v medziach podaného odvolania podľa § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a po preskúmaní napadnutého uznesenia dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa je potrebné podľa ustanovenia § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdiť.

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že predmetné exekučné konanie začalo dňa 31.03.2015, kedy bol súdnemu exekútorovi JUDr. Erikovi Tóthovi doručený návrh na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu - Rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie, sp. zn. II/2014-5003 zo dňa 29.10.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 05.12.2014 a vykonateľnosť dňa 08.12.2014. Súdny exekútor predložil súdu prvého stupňa spolu so žiadosťou o udelenie poverenia aj

návrh na vykonanie exekúcie, exekučný titul, plnomocnenstvo, zmluvu o bežnom účte a poskytovaní produktov a služieb flexiúctu zo dňa 17.07.2007, vrátane všeobecných obchodných podmienok VÚB, a.s. na depozitné produkty. Následne súd prvého stupňa obsadený vyšším súdnym úradníkom vydal napadnuté uznesenie.

Podľa § 243d ods. 1 Exekučného poriadku exekučné konanie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, vydaného pred 1. januárom 2015, možno začať len do troch mesiacov od účinnosti tohto zákona. Na základe návrhu na vykonanie exekúcie podaného po tejto lehote nemožno udeliť poverenie na vykonanie exekúcie; rozhodcovské rozhodnutie prestáva účastníkov rozhodcovského konania zaväzovať.

Podľa § 243d ods. 2 Exekučného poriadku, na exekučné konania začaté v súlade s odsekom 1 alebo vedené na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v rozhodcovskom konaní, ktorého predmetom je spor spĺňajúci podmienky podľa osobitného predpisu, a ktoré neboli ukončené k 1. januáru 2015, sa použijú predpisy účinné do 31. decembra 2014.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase začatia exekučného konania, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 45 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní v znení účinnom do 31.12.2014, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie zastaví

a) z dôvodov uvedených v osobitnom predpise,

b) ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a) a b) alebo

c) ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Podľa § 45 ods. 2 citovaného zákona v znení účinnom do 31.12.2014, súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b) alebo c).

Podľa § 53 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka").

Podľa § 93b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru, banky a pobočky zahraničných bánk sú povinné ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov [§ 5 písm. i)] budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom zriadeným podľa osobitného zákona.

Podľa § 93b ods. 2 citovaného zákona návrh rozhodcovskej zmluvy podľa odseku 1 sú banky a pobočky zahraničných bánk povinné predložiť svojim klientom najneskôr pri uzatváraní obchodu, na ktorý sa nevzťahuje už uzavretá rozhodcovská zmluva. Klient nie je povinný prijať návrh rozhodcovskej zmluvy predložený podľa odseku 1; ak klient neprijme návrh rozhodcovskej zmluvy predložený podľa odseku 1, tak prípadné spory z obchodu s takýmto klientom sa riešia postupom podľa osobitných predpisov.

V zmysle ustanovenia § 45 Zákona o rozhodcovskom v znení účinnom do 31.12.2014, konaní exekučný súd je oprávnený posudzovať rozhodcovský rozsudok tak, ako keby právoplatný nebol a dáva mu právo posudzovať ho z hľadísk uvedených v ustanovení § 45 citovaného zákona. Exekučný súd je

teda oprávnený a zároveň aj povinný posudzovať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje účastníka na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Preto, ak súd prvého stupňa posudzuje rozhodcovský rozsudok v tomto zmysle, nekoná nad rozsah zákona a pre toto posudzovanie potrebuje predloženie dokladov, na základe ktorých bol vyhotovený rozhodcovský rozsudok, ktorými v danom prípade je úverová zmluva.

Odvolačný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci a z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie aj správne odôvodnil, preto odvolací súd sa v danej právnej veci v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, preto sa v odôvodnení rozhodnutia obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia podľa § 219 ods. 2 OSP.

Spotrebiteľská zmluva je v našom právnom poriadku definovaná v ustanovení § 52 Občianskeho zákonníka ako každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Podmienkou pre posudzovanie zmlúv ako spotrebiteľských je najmä tá skutočnosť, že zmluvnými stranami sú dodávateľ a spotrebiteľ a jej charakteristickým znakom je to, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ bez možnosti spotrebiteľa tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Tieto zmluvy sú spravidla vopred pripravené na formulároch a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu tejto zmluvy alebo jej zmeny.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd dodáva, že aj keď v čase uzavretia zmluvy medzi neprijateľnými podmienkami v Občianskom zákonníku nebolo zahrnuté také ustanovenie, ktoré sa dotýka rozhodcovskej doložky, nakoľko uvedené ustanovenie bolo doplnené až zákonom č. 568/2007 Z. z. účinným od 1. januára 2008, bolo potrebné uzatvoriť rozhodcovskú doložku tak, aby bola v súlade s ustanovením § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

Ak súdny exekútor podá žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, súd v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku preskúma súlad exekučného titulu (v tomto prípade rozhodcovského rozsudku), žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a aj návrhu na vykonanie exekúcie so zákonom. Ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, súd i bez návrhu skúma aj to, či zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Teda exekučný súd oprávnený a zároveň povinný riešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej (resp. platnej) rozhodcovskej doložky (zmluvy) (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. februára 2012 sp. zn. 3 Cdo 122/2011). Skúmaním platnosti rozhodcovskej doložky (v spotrebiteľskej veci) súd prvého stupňa v exekučnom konaní nepreskúmal vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizoval svoje oprávnenie vyplývajúce z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t.j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. marca 2012 sp. zn. 6 Cdo 1/2012). Odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. III. ÚS 372/2011-18 zo dňa 13.09.2011 súvisiace s problematikou neprijateľnej rozhodcovskej doložky, v ktorom Ústavný súd SR konštatoval, že: "všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offo skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať". Ústavný súd SR v citovanom rozhodnutí poukázal aj na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku z 27. januára 1997 vydanom pod sp. zn. 3 Cdo/164/1996 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že "súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej". V tomto smere odvolací súd poukazuje na rozsudok Súdneho dvora vo veci C - 40/80, Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira zo dňa 6. októbra 2009. Z výroku uvedeného rozsudku vyplýva, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný bez účasti spotrebiteľa, musí hneď potom, ako sa oboznámi s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, preskúmať ex offo nekalú povahu rozhodcovskej doložky uvedenej v zmluve uzavretej medzi podnikateľom a spotrebiteľom v rozsahu, v akom podľa vnútroštátnych procesných pravidiel môže takéto posúdenie vykonať v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. Taktiež § 45 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní umožňuje súdu i bez návrhu exekúciu zastaviť.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd nesúhlasí s námietkou oprávneného, že súd prvého stupňa preskúmaval vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku. Uvedený postup súdu prvého stupňa nebol posudzovaním vecnej správnosti rozsudku rozhodcovského súdu a nesmeroval k "zrušeniu" alebo k "zmene" tohto rozhodnutia; súd prvého stupňa si taktiež neosvojoval ani postavenie odvolacieho súdu. Skúmal iba, či oprávneným predložený rozhodcovský rozsudok je vykonateľný exekučný titul, medziiným či ho vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor; pri riešení tejto otázky nebol súd prvého stupňa viazaný tým, ako ju vyriešil rozhodcovský súd (R 46/2012). Súd prvého stupňa bol oprávnený skúmať rozhodnutie označené v exekučnom konaní ako exekučný titul z hľadiska, či nejde o rozhodnutie ničotné, ktoré nevyvoláva žiadne právne účinky (viď IV. ÚS 78/2011 a tiež uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. októbra 2012 sp. zn. 6 Cdo 105/2011, ktoré bolo uznesením občianskoprávneho kolégia z 29. novembra 2012 navrhnuté na uverejnenie v Zbierke stanovisk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky).

Formuláciou rozhodcovskej doložky v článku 11 bod 11.5 všeobecných obchodných podmienok došlo aj k rozporu s ustanovením § 93b ods. 2 zákona o bankách, ktoré ukladalo bankám povinnosť dať klientovi možnosť neprijať rozhodcovskú doložku. Tým, že prijatie riešenia sporu v rozhodcovskom konaní bolo zakomponované iba v rámci všeobecných obchodných podmienok, povinná nemala reálnu možnosť rozhodcovskú doložku neprijať. Podpisom zmluvy povinná automaticky súhlasila aj so znením rozhodcovskej doložky, bez toho, aby si znenie všeobecných obchodných podmienok (a teda aj rozhodcovskej doložky) mohla s právnym predchodcom oprávneného (VÚB, a.s.) individuálne dojednať.

Pokiaľ teda právomoc rozhodcovského súdu bola založená na absolútne neplatnom zmluvnom dojednaní, je nesporné, že rozhodcovský rozsudok ako celok bol vydaný v rozpore so zákonom a nemôže byť (a to ani sčasti) spôsobilým exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenému voči povinnej vznikol nárok, ktorého vymoženia by sa mohol v rámci exekúcie domáhať.

Z uvedených podstatných dôvodov námietky oprávneného uvedené v odvolaní, považoval za neopodstatnené. Súd prvého stupňa ako exekučný súd správne v štádiu posudzovania rozporu žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie oprávneného a exekučného titulu so zákonom celú žiadosť súdneho exekútora zamietol, pretože exekučný titul, na základe ktorého žiadal súdny exekútor exekúciu vykonať vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ani nemal byť vydaný, nakoľko rozhodcovský súd nemal ani právomoc rozhodovať spor účastníkov konania.

Na základe vyššie uvedeného, odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil. V ostatných dôvodoch poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa ako na svoje vlastné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.